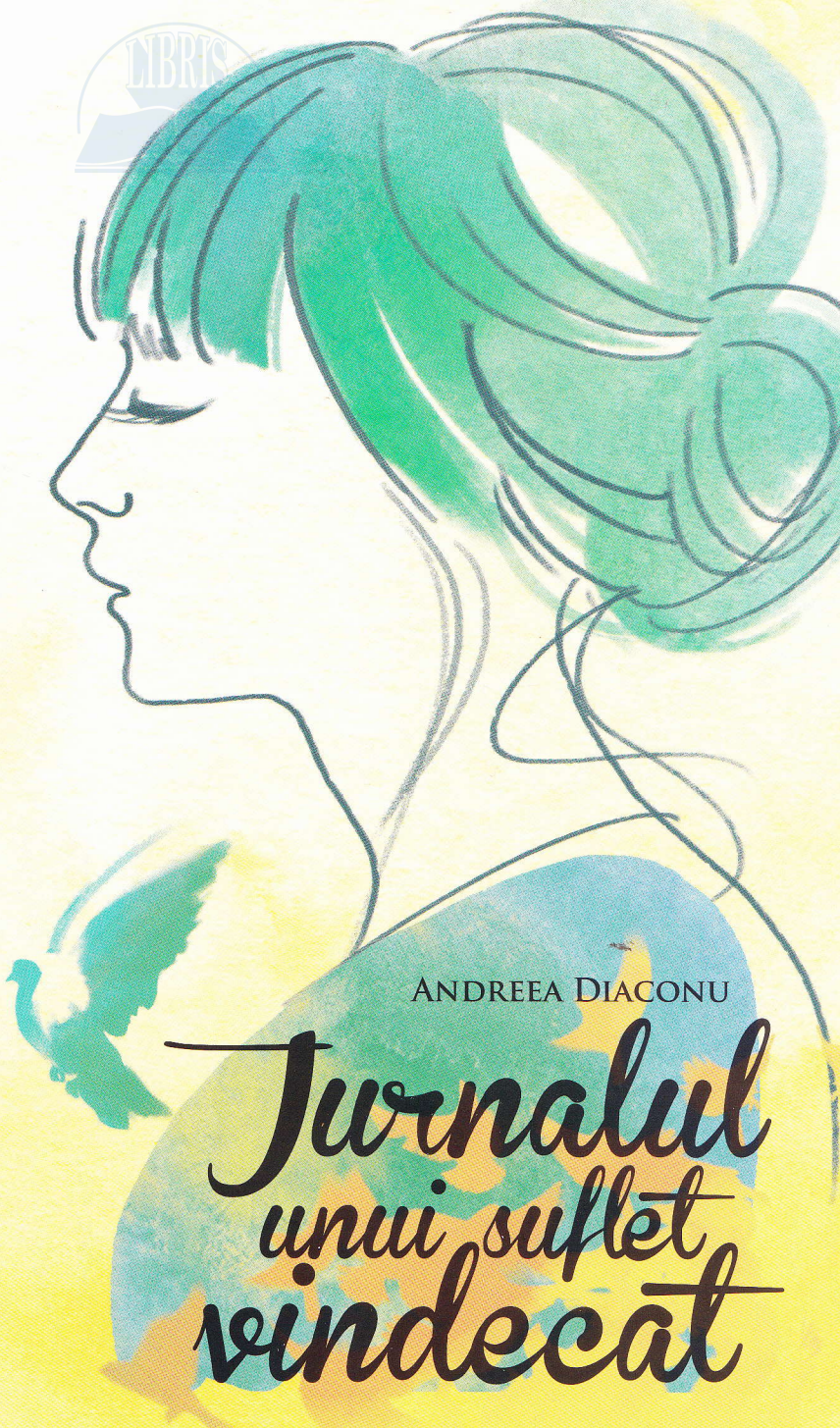

ANDREEA DIACONU

*Jurnalul
unui suflet
vindecat*

Andreea Diaconu

Jurnalul unui suflet vindecat

Editura ATMAN
privește înăuntru...

Cuprins

Cuvânt înainte	1
Eu. Înainte de toate	3
Eu și Dumnezeu. Începuturile	7
Amintiri din copilărie	13
Încălcarea „trocului”	15
Când din exterior nu ți se acordă șanse, iar tu le aorzi putere asupra vieții tale	19
Reîntâlnirea după 4 ani	31
Eu sunt singurul element comun al experiențelor mele	35
Durerea nu există	39
Puterea unui singur om care crede în tine	43
Meditația vindecătoare. Prima întâlnire	47
Fă tot ce poți, iar de restul se ocupă Dumnezeu	51
Conversații cu Dumnezeu	57
Boala, doar o altă stare a sănătății mele	63
Meditația pentru susținerea corpului	71
Meditația pentru durere	75
Viața aceasta trebuie să însemne ceva mai mult	79

Iubirea	83
Meditația, dialogul cu Dumnezeu	91
Libertatea de a fi cine ești, așa cum ești	95
Pozitiv	99
Fă rai din tot ce ai	103
Așteptările	107
Acceptarea	113
Eticheta	119
Nutriția	125
Masajul, o plăcere atât de benefică sufletului	131
Dar din dar se face rai	135
Asumarea ca stil de viață	139
Cred în șansa celor mici de a transforma lumea	143
Sunt doar stații prin care viața trebuia să oprească	149
Iubirea și lecțiile primite în familie	153
Ziua de Duminică	157
Mirosul de Dumnezeu	165
Jocurile	169
Semnul că ești predestinat să faci ceva	173
Egoul	177
Când Dumnezeu comunică... prin nori	181
Tărâmurii noi, necunoscute	185
Libertatea Legăturii	189
Cum arată Dumnezeu acum	191
Tot eu. Dar altfel	193
În final	197

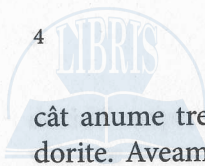
Eu. Înainte de toate

Mă amintesc ca fiind un copil responsabil și cuminte. Sigur, probabil sunt alții care au amintiri diferite. Nu știu să fi avut vreo pasiune anume, pentru muzică, sport, filme. Îmi plăcea liniștea și visam că trăiesc într-o lume perfect de bună. Acum înțeleg de unde mi se trage, pe atunci păream doar un copil ciudățel.

Mă jucam în fața blocului ca toți ceilalți doar că eram mai timidă decât ei. Nu eram atrasă de dulciuri, nu am avut niciodată slăbiciune pentru ele. Le mâncam ocazional, fără o plăcere incontestabilă.

Dormeam când trebuia, ieșeam la joacă când mama avea treabă prin casă. Mai târziu, pe când am început școala, mă pregăteam temeinic pentru fiecare zi de școală. Mai dădeam și greș, ca toți copiii. Nu îmi propuneam să iau note mari, dar, după ce tocmai eu mi-am stabilit nivelul, au început și exigențele din partea părinților. Doar pentru că știau că pot.

Am avut simțul responsabilității de când mă știu. Nu a fost nimeni nevoit să mă oblige să fiu un copil bun, era responsabilitatea mea să o fac. Știam

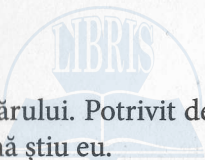
cât anume trebuie să învăț pentru a avea rezultatele dorite. Aveam dozajul pentru ieșirile cu prietenii de pe lângă bloc. Nu am fumat niciodată, deși accesul în anumite anturaje la care visam și eu ca adolescent era țigara. Nu am făcut acest compromis de dragul părinților. Grupurile s-au format mereu de la sine. Mereu am fost de partea învățăceilor nefumători. Doar în facultate am avut fumători printre membrii grupului. Un grup frumos, la fel ca toate cele prin care am intrat. După anii liceului se schimbă puțin criteriile de acces în grupuri. Nu am ținut cu dinții de nimic, în afară de școală. Puteam renunța la orice, fără mari probleme. Dar învățătura mi-a rămas în sânge ca fiind biletul spre evoluția mea.

Nu m-am simțit niciodată în competiție cu nimeni. Aveam propria competiție în care voiam să devin cea mai bună variantă a mea. Nimeni nu era primit în această competiție, deși trăiau ca și cum ar fi. Nu era treaba mea.

Pe atunci nu îmi plăcea să citesc, preferam să mă joc cu cifrele, mi se părea mult mai incitant pentru creier. Nu îmi plăceau nici filmele, nu aveam răbdare să aștept acțiunea. Între timp, s-au mai echilibrat lucrurile, unele chiar s-au inversat.

Prin clasa a cincea, entuziasmată de modul în care suna limba franceză în urechile mele și regăsind în toate fotografiile din cartea de limba franceză o frumusețe inexplicabilă, visam ca într-o zi, să mă urc pe vaporul pe care îl vedeam atât de des în desene și să îmi salut părinții cu batistuța albă. Din drumul meu spre țărâmul francez.

Șatenă cu ochi verzi m-a născut mama. Între timp, am făcut multe schimbări de culoare și formă a

părului. Potrivit de înaltă, niciodată prea slăbuță. Așa mă știu eu.

Am pornit în aventura vieții fără să știu în ce mă bag. De fapt, am fost luată de un vârtej pe vremea când încă mai aveam chef să copilăresc. Când încă nu îmi terminasem de creionat visele și așteptările de la viață. Când încă mai eram o naivă incurabilă care nu cunoștea dualitatea între bine și rău, frig și cald, plăcut și neplăcut, Dumnezeu și lipsa Lui, paradis și infern, propriul infern. Dar, din această călătorie...

Inceputurile

L-am cunoscut într-un mod mai erios, puțin după vârsta de zece ani. Pe ușa blocului era lipită afișul, urma să primim vizita unui preot secularizat nou, cu ocazia Bobotezei. Au intrat în casă, au căutat și au streșit cu apă simplă. Nu am înțeles nimic, era pentru prima dată când participam la un serbament ritual. La final, a avut loc un schimb scurt de replici prin care domnul părinte îi cerea mamei să mă trimită la Biserica. Urma să organizeze acțiuni cu și pentru copii. După plecarea preotului am început să plâng și să o rog pe mama să nu mă trimită nicieri. Acel domn mi-a provocase frică, iar perica cu Biserica mi-o prea înțelegeam eu. O bună perioadă de timp am stat cu frica în sân că va veni acel moment în care voi fi trimisă printre străini. Dar eu nu sunt în apele mele, printre oameni, mă simțeam bine în viața de acasă și să mă zic de acasă venisem!

Consideram că mi-am scris suficiente rugăminți pe care să le adresăm lui Dumnezeu aproape în fiecare

Eu și Dumnezeu. Începuturile

L-am cunoscut într-un mod mai serios, puțin după vârsta de zece ani. Pe ușa blocului era lipit afișul, urma să primim vizita unui preot necunoscut nouă, cu ocazia Bobotezei. Au intrat în casă, au cântat și au stropit cu apă sfințită. Nu am înțeles nimic, era pentru prima dată când participam la un asemenea ritual. La final, a avut loc un schimb scurt de replici prin care domnul părinte îi cerea mamei să mă trimită la Biserică. Urmau să organizeze acțiuni cu și pentru copii. După plecarea preotului am început să plâng și să o rog pe mama să nu mă trimită nicăieri. Acel domn îmi provocase frică, iar partea cu Biserica nu o prea înțelegeam eu. O bună perioadă de timp am stat cu frica în sân că va veni acel moment în care voi fi trimisă printre străini. Iar eu nu sunt în apele mele printre oameni necunoscuți nici în ziua de azi, ce să mai zic de acele vremuri!

Consideram că îmi sunt suficiente rugăciunile pe care I le adresam lui Dumnezeu aproape în fiecare

seară. Nu îmi uitam îngerășul păzitor, știam că are un rol important:

„Înger, îngerășul meu, ce mi te-a dat Dumnezeu, întotdeauna fii cu mine și mă învață să fac bine. Eu sunt mic, tu fă-mă mare, eu sunt slab, tu fă-mă tare. În tot locul mă păzește și de rele mă ferește.” Rugăciunea care mi-a protejat copilăria și inocența.

Am avut noroc, acea zi în care acel domn ar fi venit să mă ducă printre necunoscuți nu a apărut. M-am dus de bună voie, în schimb.

Ora de religie din școala generală a avut plusuri și minusuri. Partea pozitivă a fost că am fost duși să participăm la construcția Bisericii al cărui preot ne-a vizitat. Eram mici, păream neputincioși, dar am avut, cu toții împreună, un aport considerabil. Am ajutat la descărcarea cărămizilor, de multe ori. Formam un rând imens de copilași, de la parterul Bisericii până sus pe acoperiș. Dădeam, din mână în mână, câte o cărămidă. M-am simțit extrem de fericită contribuind în felul acesta la forma finală a Bisericii în care m-am și căsătorit ulterior. Tot acolo îmi doresc să îmi botez și copilașii. Este un sentiment deosebit, o amintire de neprețuit. Dacă aș putea păstra sentimentele pe un cd video, precum orice altă filmare! Cât de mult mi-aș dori! Cât de prețioase ar fi!

Partea pe care aș îndrăzni să o numesc mai puțin plăcută a orelor de religie a fost modul în care erau ținute și regulile impuse. Mă gândeam cu groază și frică la acele ore, dar eram extrem de fericită că trebuia să trec prin ele doar o dată pe săptămână. Cred că ar fi trebuit să fie invers aceste sentimente.

Așteptam în fața unei săli de clasă de la etajul doi, ascunsă în același colț cu toaletele. Pe partea stângă erau ferestrele care dădeau înspre curtea interioară a școlii. Îmi plăcea foarte mult să mă pierd prin ele, privind liniștea ce rămâne în urma mulțimii de copilași care fugeau spre clasele lor. Știam când urma să apară doamna profesoară, se lăsa o liniște infernală în timp ce se forma culoarul pentru a putea trece. Era o femeie de 39 de ani care Îi dedicase viața lui Dumnezeu, în felul ei. Era necăsătorită și singură. O femeie mărunță, poate puțin peste 1,60 m, deși nu așa crede. Brunetă, tunsă bob, cu mersul fâșneț. Chipul ei nu a transmis nicio clipă lumină, liniște, calm, căldură. Cel puțin, nu pentru mine. Nu cred că a cunoscut fericirea, așa părea.

Deschidea ușa sălii și ne poftea în clasă. Deschideam caietele, acele caiete de religie care ar fi trebuit să fie pline de iubire pentru Dumnezeu, de informații despre El care să ne ajute să Îl cunoaștem, să ne apropiem de El, să Îi fim recunoscători pentru tot ce avem. Dar nici gând, acele caiete erau pline de frică și reguli mult prea stricte pentru a fi dictate de Dumnezeu sau pentru a reprezenta măcar dorința Lui. Data zilei de curs era aliniată perfect la dreapta paginii mereu noi. Titlul era perfect aliniat la mijloc, exact la două rânduri distanță față de dată și la încă trei față de primul alineat. Apoi începea conținutul, la două degete distanță de marginea caietului. Alineatele noi, la trei degete. Pe lângă acestea, atenția maximă trebuia să o avem asupra acelor cuvinte care făceau trimitere către Dumnezeu, de exemplu – Îl, L, Biserică etc. Ne verifica aspru. Dacă greșeai cuvântul nepunându-l cu majusculă, pentru săptămâna

următoare aveai de scris cel puțin două pagini cu acel cuvânt sau literă... în modul corect. Sigur nu vei mai uita varianta corectă. Astfel, data viitoare Dumnezeu nu se va mai supăra pe tine când Îi arăți o așa lipsă de respect...

Am învățat modul corect în care să scriem când ne adresăm Lui, am învățat pe de rost câteva rugăciuni lungi și am învățat cum să ne ținem corect mâinile atunci când ne rugăm. Nu aveai voie să încrucișezi degetele, palmele trebuiau să formeze o cruce înainte de a fi îndoite. Am învățat cum să ne facem semnul crucii... în mod corect.

Am învățat reguli, multe reguli. Încercam să le respect pe toate, fără greșală. Nici nu îmi puneam întrebări, doar executam conștiincios.

Am început să merg la slujbe regulat. Aveam o legătură serioasă, mă raportam la Dumnezeu într-un mod distant, corect, respectuos. Știam că trebuie să Îl ascult, că trebuie să nu Îl supăr niciodată, să respect tot ce mi se spune la Biserică, în fiecare zi de slujbă la care eram nelipsită. Părea un schimb onest, un pact tacit făcut cu El.

Simțeam că îmi ascultă rugăciunile, iar acest lucru era pentru mine o dovadă a faptului că, într-adevăr, am înțeles corect cum funcționează această legătură, acest pact. Aveam gânduri mărețe pentru acea vreme, mă gândeam să Îi dăruiesc viața mea.

A venit momentul în care am făcut cunoștință cu Biblia iar ceva s-a răscolit adânc în sufletul meu de copil. Dumnezeu era prezentat atât de aspru, justițiar, nemilos. Frica era cea care stătea la baza

relației cu El. Această imagine mi-a fost prezentată și în cadrul slujbelor. Biblia, Biserica, ora de religie, toate instrumentele prin care se presupunea că trebuia să ajung la Dumnezeu, mă îndepărtau prin frica pe care o simțeam față de El. Frica și iubirea Lui condiționată. Dacă eu greșesc, dacă nu îndeplinesc tot ce mi se cere, tot ce mi se impune exact în felul impus, Dumnezeu nu m-ar mai fi iubit. Eu cunoșteam iubirea din sânul familiei. Era de neînțeles pentru mine. Unde era iubirea lui Dumnezeu?

Văzându-L pe Dumnezeu prin ochii fricii și calculând ecuația vieții prin prisma unui troc, am dat „greș”.